

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἑτησίαι — Γραφεῖον τῆς Διεύθυνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

27 Φεβρουαρίου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΩΒΟΥΑΡ
Συνήγισται: ἰδίαι σελ. 113.

Ε΄

Μέλβουρν καὶ τὰ περίξ αὐτῆς.

Συνοικία εὐρωπαϊκῆ. — Συνοικία κινεζικῆ. — Ἐλαφροβλία.
— Ψιττακοί. — Περὶ τῆς Νέας Ζελανδίας.

15 Ἰουλίου. — Ἐξακολουθοῦμεν σήμερον ἐπισκεπτόμενοι τὴν Μέλβουρν, τὰ φιланθρωπικὰ καταστήματα, τὰ σχολεῖα, τὰ νοσοκομεῖα, τὰς Βουλὰς, κτλ. Τίς, διατρέγων τὰς εὐθυτάτας ὁδοὺς τὰς φερούσας εἰς τὰ κτίρια ταῦτα, καὶ πρὸ πάντων ἐπισκεπτόμενος αὐτὰ, δὲν θά ἐπίσειεν ἑαυτὸν ὄντα εἰς τὴν Εὐρώπην; Ἄλλ' ὄχι, ἀπατώμαι εἰς τὰς πόλεις μας πολλάκις στενὸν τι μέρος, παλαιαὶ οἰκοδομαὶ, ἀνώμαλοι θέσεις γινόμεναι δεκταὶ ἔνεκα μακρᾶς χρήσεως, μόλις ἐπεδιορθώθησαν κατὰ τὰς νεωτέρας μεθόδους. Ἐνταῦθα ὅμως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν θεμελιῶν μέχρι τοῦ τελευταίου λίθου, ὁ ἄνθρωπος ἐφῆρσε τὴν τέχνην τοῦ ἀκριβοῦς ἐπὶ σχεδίων τετελεσμένων καὶ ἀπ' αἰῶνος τελειοποιηθέντων.

Ἄλλὰ τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔχουσι καὶ ἄλλεῖψαι καὶ προτερήματα, ἡ δὲ πόλις αὐτῆ φαίνεται ὅτι ἀνεφύη ὑπὲρ τὸ δέον ὁμοιόμορφος, καὶ ἀνεθυμίζει εἰς ἡμᾶς ὑπὲρ τὸ δέον ἐπίσης τὰς νέας ἡμῶν λεωφόρους. Ἐνταῦθα δὲν βλέπομεν διόλου τὴν ἀρχαίαν τέχνην καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν παλαιῶν συνοικιῶν. Τὸ Βουλευτήριον ἐσχεδιάσθη κατὰ τὸν Παρθενῶνα καὶ εἶναι μεγαλοπρεπές. Λυποῦμαι πολὺ ὅτι ἡ σύνοδος τοῦ ἔτους τούτου θά λήξῃ εἰς τὰς ὥραϊας τῆς αἰθούσας, ἀξίας ἀντιπροσώπων ἐλευθέρου λαοῦ, λέγοντος ἀληθείας καὶ διεκπεραιούντος ταχέως τὰς ὑποθέσεις. Εἰς κοινωνίαν πολυπλασιασθεῖσαν ταχέως, οἰκοδομήσασαν πόλεις καὶ ἀνασκάπτουσαν τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ὅπως ἐξαγάγῃ σωρὸς χρυσοῦ, δὲν εἶναι ματαία ἡ περὶ συζητήσεως καὶ ψηφίσεως νόμων ἐνασχόλησις. Ἡ αἰθουσα τῆς Βουλῆς, ἡ κατεχομένη ὑπὸ πλῆθους πρακτικῶν, ἀποδεικνύει ὅτι αἱ βουλευτικαὶ σύνοδοι δὲν ἐγένοντο εἰς μάτην.

Ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῶν Pas Perdue, εἰς τὴν ὁποίαν ἠκούσθη, ὡς μᾶς εἶπον, ἡ ἡχώ πολλῶν πολιτικῶν τρικυμιῶν, μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἤχοι ἄγνωστοι καὶ ἀνάρμοστοι προσέβαλον τὰς ἀκοὰς ἡμῶν, ἡ ἀπόσασις εἶναι μικρά. Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ κινεζικὸν διαμέρισμα. Οἱ ἐπουράνιοι οὗτοι κύ-

ριοι, ὅπως καλοῦνται ἐδῶ, εἶναι ἀηδέστατα νευρόσπαστα ὁμοιάζοντα ὅλα μεταξύ των ὥστε ὁ βλέπων ἓνα βλέπει πεντακοσίους. Εἶναι κίτρινοι ὡς τὸ ὑγρὸν τοῦ καπνοῦ, φωναλάδες ὡς ψιττακοί, δυσώδεις εἰς βαθμὴν ὥστε νὰ φύγωσι καὶ οἱ μῦς ἐνδεδυμένοι δὲ ὡς οἱ φιλόκαλοι Εὐρωπαῖοι χώνουσι τὴν μακρὰν οὐρὰν τῆς κόμης των μεταξὺ τοῦ ἐπενδύτου αὐτῶν. Ἡ κυβέρνησις, ὑποχρεωθείσα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσβολὴν τῶν κινεζικῶν συμμοριῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, περιορίζεται σήμερον εἰς τὴν ἐπιβολὴν φόρου καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν τὰς γλυκεῖας συζύγους των. Ὑποφέρουσι μὲν τοὺς Κινέζους, ἀλλὰ τὰς Κινέζας... Θεὸς φυλάξοι!

Αἱ περὶ τῆς ἀνακαλύψεως χρυσοῦ εἰδήσεις, φθάσασαι εἰ καὶ ὀλίγον ἀργὰ καὶ μέχρι τῆς Κινεζικῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν, ἐξηγεῖται χιλιάδας Κινέζων, οἵτινες διεπέρασαν τὸν Ὀκεανὸν φέροντες σάκκον ὀρυζίου, δι' οὗ ἐτράφησαν διαρκούντος τοῦ ταξειδίου. Φιλοκερδεῖς εἰς ἄκρον, ἀνάματοι ἐργάται, ἐγκρατεῖς ὡς ἐρημίται, ὑπομονητικοί, καρτερικοί, ἄπληστοι περὶ τὸ κέρδος, ἐπετύγχανον θαυμασίας εἰς τὸ νὰ ἐκμυζῶσι τὸν πλοῦτον τοῦ τόπου. Καὶ ἀφοῦ ἐγέμιζον καλὰ τοὺς σάκκους των ἐπέστρεφον εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον.

Τί ἐπραξεν ἐντοσοῦτω ἡ νέα συνοικία; Ἐπέθετεν εἰς πάντα Κινέζον τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του φόρον διακοσίων πεντήκοντα φράγκων. Ἐπέβαλε δὲ καὶ ἄλλους περιορισμούς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀποικισμὸν ἀλλὰ ἐξηγεῖρε καὶ ἀληθῆ πολιτικὴν τρικυμίαν. Καὶ πολλὰ ἄλλα ἐμπόδια ἀντετάχθησαν εἰς τὸν κινεζικὸν ἐποικισμὸν, φέροντα μεθ' ἑαυτοῦ φυσικὰ τε καὶ ὑλικὰ ἔλαττώματα ἀσύμφορα εἰς τὴν φυλὴν τῶν λευκῶν, καὶ ὅμως δὲν κατίσχυσαν ἐντελῶς εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας. Ὡς πρὸς τοὺς ἄνδρας ὅμως αἱ ἐξ ἑκατῶν τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας αὐτῆς, αἱ εἰκοσιτέσσαρες χιλιάδες αἱ διεσπορισμένοι εἰς τὰ χρυσορυχεῖα καὶ τοὺς ἀγροὺς, ἀποδεικνύουσιν ὅτι κερδαίνουσιν ἀρκετὰ ὥστε νὰ πληρῶνῶσι τοὺς φόρους. Ποτὲ δὲν ἀπεδιώχθη οὐδεὶς Κινέζος, καὶ κατ' ἔτος ἔρχονται νέοι, ὀλιγώτεροι ὅμως. Ἴνα ἀποφεύγωσι τοὺς φόρους ἐπενόησαν ν' ἀποβαίνωσιν εἰς Σίδνεϋ ἢ εἰς Ἀδελαΐδα καὶ νὰ φθάνωσι διὰ ξηρᾶς εἰς τὰ μεταλλεῖα, βυθίζοντες διακοσίας λεύγας πεζῆ

ἀλλ' αἱ πλησιόχωροι ἀποικίαι ἐμιμήθησαν τὴν τῆς Βικτωρίας. Τίποτε ὅμως δὲν τοὺς ἀποθαρρύνει. Αἱ ἀπαγορεύσεις δὲ αὐταὶ ἀποβλέπουσι μόνον τοὺς Κινέζους, πρὸς πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς οἱ ἀποικοὶ εἶναι φιλόξενοι καὶ εὐμενεῖς. Εἴτε Γάλλος, εἴτε Ἰταλὸς, εἴτε Ἀμερικανὸς εἶναι ὁ ἀποικος, ἀπολαμβάνει τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τὴν αὐτὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἀγγλοῦ· τὰ δεκαεννέα εἰκοστὰ τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι Ἀγγλοὶ, μετ' αὐτοὺς δὲ ἔρχονται οἱ Γερμανοί. Ἡμεῖς δὲ οἱ Γάλλοι ἐξακολουθοῦμεν ἀπολαμβάνοντες τὴν εὐγενῆ φήμην τῶν μαγείρων, τῶν κομμωτῶν καὶ τῶν ῥαπτριῶν τοῦ συρμαῦ, καὶ ἐξ αὐτῶν μόνον γνωρίζεται ἐνταῦθα τὸ ὄνομα τῶν Γάλλων. Πῶς συμβαίνει, ἔλεγον πρὸς ἡμᾶς, ὅτι ποτὲ οὐδεὶς κεφαλαίουχος, οὐδεὶς εὐπρεπῆς Γάλλος ἔρχεται ἐνταῦθα; Καὶ ὅμως παρατηρήσατε ὅτι οὐδεὶς τῶν διακεκριμένων ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας μᾶς καταφρονεῖ.

14 *Ἰουλίου*.—Σήμερον τὸ βαρόμετρον καὶ τὸ χρονόμετρον ἀναπαύονται, ἐγὼ δὲ ἀπὸ πρωῒας πηγαίνω εἰς ἐλαφροβόλιαν χάριν τῆς ὁποίας ὁ λοχαγὸς Στάνδρις ἔδωκέ μοι θαυμάσιον ἵππον. Τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάγω ἀπέχει ἐπτὰ μίλια ἀπὸ τῆς Μέλβουρν· διατρέχων δὲ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσω ὅτι εὐρισκόμην εἰς τόπον ἄγιον πρὸ δεκαπέντε ἔτι ἐτῶν· ἐξ ἐναντίας μοὶ ἐφαίνετο ὅτι μετέβαινον εἰς Ἐψὸν ἢ εἰς ἄλλα ἀξιοθέατα μέρη τῆς Ἀγγλίας, τόσα δρχήματα καὶ τόσαι τέθριπποι ἄμαξαί διέσχίζον τὸν ἀπέραντον ἐκεῖνον δρόμον. Ὁ ἀριθμὸς ἡμῶν ὅτε ἀνεχωρήσαμεν συνίστατο ἐξ ἑκατῶν πενητήκοντα ἵππέων μὲ ἐνδύματα κόκκινα, μὲ ἀμαζόντας καὶ μὲ μίαν ἔλαφον ἑλθοῦσαν ἐκ τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ἀληθῶς ὅπου ἀποκαθίστανται Ἀγγλοὶ εἴτε εἰς Γιβραλτάρ, εἴτε εἰς τὸ Εὐέλπι ἀκρωτήριον, εἴτε εἰς Αὐστραλίαν φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ ὅλας τὰς διασκεδάσεις τῆς πρώτης αὐτῶν πατρίδος. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ θηρευταὶ θὰ ἐζήλευον καὶ τοὺς κύνας καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἵππέων, οἵτινες λέγονται ὄχι ἀλόγως οἱ πρῶτοι κυνηγοὶ τοῦ κόσμου.

Καὶ ἰδοὺ ὤρμησamen ἀπὸ ρυτῆρος· ὁ δρόμος τῶν ἵππων εἰς τὰς πεδιάδας, τοὺς ἀγρούς, τὰς σχισμάδας εἶναι ἀκράτητος· τρέχομεν ὡς μαινόμενοι, ὑπερπηδῶμεν ἐμπόδια ἐπὶ ἐμποδίων χωρὶς κἂν ν' ἀναπνεύσωμεν· ὁ δρόμος εἶναι τρομερός. Τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα εἶδον εἰς τὴν Ἰρλανδίαν οὔτε κἂν συγκρίνονται πρὸς τὰ ἐνταῦθα, καὶ αἰτία εἶναι ἡ ἀνήκουστος ἀφρονία τῶν δασῶν. Ὅθεν, τὸ ὁμολογῶ, σπανίως μοὶ προσεφέρθη τόσον ὠραία εὐκαιρία νὰ αἰσθανθῶ τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν· ὀλίγη καλὴ τύχη καὶ ὁ καλὸς μου ἀστὴρ μὲ ἐδοήθησαν τρέχοντα ἀπὸ ρυτῆρος ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν χωρὶς νὰ πάθω τι. Τοῦτο ὅμως δὲν συνέβη καὶ εἰς τὴν ἔλαφον, τῆς ὁποίας

ἐθραύσθη ὁ πούς εἰς τὸ βάθος κοιλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν κατέβησαν ὄλοι οἱ κοκκινοφόροι διὰ τρομεροῦ κατηφόρου.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς θήρας ταύτης μὲ προσεκάλεσεν εὐγενῶς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ δεῖπνον τῆς λέσχης, ὅπου πάντα ἦσαν πολυτελεῖ ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῆ μεταξὺ τῶν εὐδαιμόνων κατοίκων τῆς χρυσοφόρου χώρας. Ἦτο γεῦμα ἀληθοῦς ἀγγλικῆς θήρας, χαρακτηρᾶ ἔχον εὐθυμίας καὶ οἴστρου. Πάντα τὰ ἀντικείμενα, ἀπὸ τῶν θεάτρων καὶ τῶν καλλωνῶν τῶν Παρισίων μέχρι τῶν ἐρήμων καὶ τῶν θηρίων τοῦ μεσημβρινοῦ πόλου, παρεστάθησαν ἀλληλοδιαδόχως.

Καὶ ἡ διήγησις τοῦ ὑπὲρ Cricket στοιχήματος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο πρὸ δύο ἐτῶν, παρηκολούθησε τὰς ἄλλας· οἱ ἑνδεκα τῆς Αὐστραλίας διηγωνίσθησαν πρὸς τοὺς ἑνδεκα τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες ἦλθον ἐπίτηδες ἐνταῦθα, διατρέξαντες ἐξ χιλιάδας λευγῶν, ἵνα παίξωσι Cricket. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκέρδησαν οἱ ἑνδεκα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀπήλασαν ὅλων τῶν δυνατῶν φιλοφρονήσεων παρὰ τῶν νικηθέντων, ἐπανήλθον διὰ τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν, ὡς ἂν εἶχον πράξει ἔργον ἀπλοῦστατον.

15 *Ἰουλίου*, Κυριακῆ. — Πάντες οἱ κώδωνες ἐσήμανον ἀπὸ πρωῒας καὶ οἱ γηραιοὶ ὕμνοι τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης ἀντήχουν εἰς τὰς καρδίας μας. Ὅχι μόνον ὁ νάρθηξ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἦτο ὅλος πλήρης, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν πυλῶν μέγας ἀριθμὸς πιστῶν προσήχοντο γονυπετεῖς. Εἰς Μέλβουρν ὑπάρχουσι πολλοὶ καθολικοὶ καὶ ὁ ἐπίσκοπος διευθύνει τὴν ὥραν ταύτην τὴν οἰκοδομὴν εὐρυτάτου ναοῦ, ὑπὲρ ἧς λέγουσιν ὅτι αἱ Βουλαὶ ἐνήφισαν μεγάλην ποσότητα χρημάτων. Τὸ ζήτημα τῶν θρησκευμάτων ἐπὶ τῆς ἐλευθέρως ταύτης γῆς ἐνδιαφέρει τὰ μάλιστα, διὸ θὰ ζητήσω πληροφορίας καὶ ἅμα λαβὼν αὐτάς θὰ τὰς διαβιβάσω εἰς ἡμᾶς.

Οὐδὲν μελαγχολικώτερον τῆς διατριβῆς ἡμέρας Κυριακῆς εἰς πόλιν ἀγγλικήν. Αἱ μεγαλειότεροι λεωφόροι εἶναι ἔρημοι, ὡς ἀκούεις καὶ τὰς μίας πετώσας πολλάκις. Μόνος ὁ ἄνεμος πνέει μεταξὺ τῶν ὠραίων δένδρων τοῦ Fitz-Roy Gardens, τοῦ μικροῦ τούτου δάσους τῆς Βολωρίας ὅπου προχθὲς, ἂν καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, φαιδρὰ μουσικῆ ἐν ὑπαίθρῳ εὐφραине τὰς ἀκοάς μας.

16 *Ἰουλίου*.—Καλοὶ ἵπποι, καλοὶ ἄμαξαί, τηλεβόλα, ὑποδήματα καὶ ἄλλα ἐφόδια, ἰδοὺ ὅλη ἡμῶν ἡ παρασκευὴ. Ὁ Πρίγκηψ δὲ καὶ ἐγὼ ἀπερχόμεθα ἑνδεκα λεύγας μακρὰν ἵνα τρέξωμεν εἰς τὰ δάση πλήρη, ὡς ἐμάθομεν, ψιττακῶν. Νὰ κυνηγήσω κατὰ πρῶτον ψιττακοὺς φαίνεται μοι μαγικὸν ὄνειρον· διὸ οὔτε ἐκοιμήθην οὔτε θὰ κοιμηθῶ. Ὁ δρόμος εἶναι τριπλασίως πλατύτερος τῶν ἡμετέρων καὶ ἑκατέρωθεν ὑπάρχουσιν ἄλλοι δρόμοι διὰ τὰ ποίμνια. Καὶ ἰδοὺ κατὰ πρῶτον

ἀπαντῶμεν διακοσίους βόας ἐρχομένους ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἵνα ἐφοδιάσωσι τὴν Μέλθουρν, τὰ προάστεια αὐτῆς καὶ τὰ πλοῖα. Ὁδηγοῦνται δὲ ὑπὸ τριῶν ἐφίππων, οἵτινες διὰ τὸ μακρὸν γένειον, τὸ δὴλὸν ἀνάστημα, τὰ μεγάλα ὑποδήματα καὶ τὸν πλατύγυρον πῖλον φαίνονται ὡς λησταί. Εἰς τὰς πεδιάδας τρέχουσιν ἀγέλαι ἵππων ἀγγλικῆς φυλῆς, καὶ συνεχῶς ἀπαντῶμεν ἀνά τέσσαρας ἢ πέντε ξυλοκόπους, πάντας ἐφίππους, φέροντας διάφορα ἐργαλεῖα κατὰλληλα εἰς τὸ ἐπάγγελμά των.

Τὴν μεσημβρίαν εὐρισκόμεθα εἰς τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον μᾶς εἶχον δεῖξει, τὸ ὀνομαζόμενον Δανθενὸν, περιέχον δὲ τέσσαρας ξυλίνας οἰκίας. Εὐθὺς γεμίζομεν τὰ πυροβόλα, μισθόμενον ἕνα γενναῖον κατακόκκινον Ἴρλανδὸν, πατέρα ὀκτὼ παιδίων, καὶ παραγγέλλομεν αὐτὸν νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὰ δάση καὶ τὰς πεδιάδας ἵνα φονεύσωμεν ψιττακοὺς χωρὶς ν' ἀναβῆ οὐδεὶς ἡμῶν εἰς τὸν ἵππον του' διὸ καὶ ἠπύρει πῶς θὰ ὑπάγωμεν πεζοὶ εἰς τὸ κυνήγιον ὡς οἱ πολλοὶ τῶν θνητῶν.

Ἄξιθαύμαστος δὲ ὑπῆρξεν ἡ θήρα μεταξύ δασῶν καὶ πεδιάδων εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην κοιλάδα. Εἶδον δένδρα ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐρρέε κόμμι ἐρυθρὸν καὶ ἐθαύμασα ἀληθῶς, διότι τοιαῦτα σελέχη καὶ τοιούτους κλώνας οὐδέποτε εἶδον εἰς τὴν Εὐρώπην· εἶδον δάση ἀγρία μεταξύ ἀπεράντων φυσικῶν λειβαδίων, φάραγγας μὲ δενδρία τρις ὑψηλότερα τοῦ ἀνθρώπου, χόρτον καταπράσινον, ἀγέλας βοῶν καὶ ἵππων βοσκόντων ἄνευ φύλακος· ἐν μέσῳ προαιωνίων δένδρων ἀποσπασθέντων καὶ σφρευθέντων ἀπὸ τὰς θυέλλας, στελέχη σσηπῶτα ἔτοιμα νὰ πέσωσιν, ἔχγη πυρὸς τὸ ὁποῖον εἶχον ἀνάψει οἱ αὐτόχθονες. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σοὶ περιγράψω πόσον εἶναι καταπληκτικὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ ἀγρία ὄψις ὅλων τούτων. Ἀναρβιγόμεθα εἰς τοὺς βράχους, διαβαίνομεν βυάκια, ἀναβαίνομεν εἰς στελέχη δένδρων καὶ τρέχομεν ὡς ἐξ ὄφρων κατόπιν λαμπρῶν ψιττακῶν. Ἄνευ ὅμως τοῦ γενναίου Ἴρλανδοῦ θὰ περιεπλυνόμεθα πολλάκις. Ἀλλὰ πόσον εἶναι ὠραῖον νὰ βλέπῃ τις πετῶσαν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀγέλην ψιττακῶν ἐκπεμπόντων ὀξείας φωνάς. Ὅποια θαυμάσια χρώματα! εἴκοσι, τριάκοντα, πενήκοντα πετῶσι συγχρόνως καὶ γίνονται ἄφαντοι ὡς βέλη. Αἴφνης τρομερὸν κελάδημα ἀκούεται μακρὰν καὶ τρέχομεν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Τριακόσιοι λευκοὶ ψιττακοὶ ἤριζον περὶ τοὺς σπόρους τοῦ δείπνου των, ἦσαν δὲ ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν ἡμῶν· ποτὲ δὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ φαντασθῆς τὸν θόρουδον τῶν φωνῶν τῶν ἀπειραρίθμων τούτων πτηνῶν, τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἡμίση ἐφύλαττον, τὰ δὲ λοιπὰ, ὡς ἐπὶ μεγάλης λευκῆς σινδόνης, ἐπληττον διὰ τοῦ ῥάμφους τὴν χλόην· ἡμεῖς δὲ πεσόντες κατὰ γῆς καὶ συρόμενοι μεταξύ τῶν δένδρων, τῶν χόρτων

καὶ τῶν βράχων, κατωρθώσαμεν νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ πλησίον, καὶ συναλάβομεν ἕνα ψιττακὸν ὅς τις, σείσας τὴν κιτρίνην αὐτοῦ λοφίαν ἐκάλεσε τοὺς ἄλλους εἰς βοήθειαν· καὶ εὐθὺς ἀπεκρίθησαν πάντες οἱ λοιποὶ κρώζοντες· καὶ ἀνυψώθησαν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, ὡς ἂν ἐπαλλον τὸν ἐπικήδειον ὕμνον τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἡμῶν θύματος.

Ἡ νύξ ἔφθασε πολλὰ ταχέως καὶ ἐπεστρέψαμεν εἰς τὰς τέσσαρας ξυλίνας οἰκίας. Μία δὲ τούτων εἶναι μικρὸν ξενοδοχεῖον, ὅπου ἀγαθὴ τις γυνὴ προητοίμασεν ἐψητὸν τὸ ὁποῖον ἐφαγόμεν μετὰ πολλῆς εὐθυμίας. Μετὰ ταῦτα νητύχησα νὰ εὐρω βιβλίον παραδοζώτατον, ἧτοι περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου ἐνὸς αὐτόχθονος Αὐστραλίου εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος περιηγητὴς, ἀποδὴς εἰς τὴν Γαλλίαν, περιγράφει τοὺς κατοίκους τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πόλεων ἀπαρallάκτως ὅπως ἡμεῖς περιγράφομεν τοὺς Κινέζους.

Τὴν ἐπιούσαν οἱ ἀστέρεις ἔλαμπον ἔτι, ὅτε εὐρισκόμεθα μεταξύ τῶν δασῶν, ἐντὸς τοῦ ὕδατος μέχρι γονάτων. Οἱ κύριοι ψιττακοὶ ἐρυθροὶ, κατακόκκινοι, γκλανοὶ, πράσινοι, ἐνὶ λόγῳ παντοίων χρωμάτων, ἐξυπνοῦσι μόλις φανῶσιν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἄγριοι γίνονται ἄφαντοι μὲ ὅσην ταχύτητα καὶ ἡ τελευταία σκιὰ τῆς νυκτός. Τόσαι μυριάδες φωνάζουσι πανταχόθεν καὶ τόσα δένδρα εἶναι φορτωμένα ἀπὸ ψιττακοὺς καὶ πράσινα στρουθία, ὥστε καὶ σήμερον ἐπεδόθημεν εἰς θήρην τῆς δόποιας ἡ μνήμη μὲ καταγοητεύει ἀκόμη. Τὸ δὲ ἐσπέρας ἐπεστρέψαμεν εἰς Μέλθουρν φέροντες θαυμαστὸν τρόπαιον, δηλαδὴ ὀγδοήκοντα πέντε πτηνὰ παντοίων χρωμάτων ἱκανῶν νὰ θαμβώσωσι τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄξισημείωτον δὲ ὅτι τὸ κελάδημα αὐτῶν ὁμοιάζει ὀλίγον πρὸς τὰ πετρά. Διότι, ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀντηχεῖ τὸ ἀρμονικὸν κελάδημα τῶν πτηνῶν καὶ ἡ ἀηδὼν καταθέλει ἡμᾶς πρὸ τῆς αὐγῆς, ἐνταῦθα οἱ κρωγμοὶ καὶ οἱ πλέον στρηνῆς καὶ οἱ πλέον κακόφωνοι ἀποτελοῦσι μουσικὴν ἀγρίαν.

18 Ἰουλίου.—Ἡ ἡμέρα ἐπίσημος. Ἐπεσκέφθημεν τὸν Ἐπίσκοπον, τὸν δήμαρχον, τοὺς προξένους· ἀπόψε δὲ γευόμεθα παρὰ τῷ διοικητῇ, τῷ στρατηγῷ Κάρρου, τῷ εὐειδεστάτῳ τῶν ἀξιομαχικῶν τοῦ στρατοῦ.

Οἱ ὑπουργοὶ ἦσαν ἐκεῖ καθὼς καὶ οἱ ἐπισημότατοι τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς ἀποικίας, πρὸς τούτοις δὲ καὶ πολλοὶ δέσποιναι λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι νῦν πρῶτον μετὰ βίον θαλάσσιον καὶ μεμονωμένον τριῶν μηνῶν, ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἡ συνομιλία ἀναπτύσσεται καὶ ζωογονεῖται ταχέως, ἐγὼ δὲ θαυμάζω ὅσα διηγοῦνται οἱ ἀξιοματικοὶ οἱ ἐπανελθόντες ἀπὸ τὴν Νέαν Ζελανδίαν, ὅπου παρευρέθησαν εἰς πολλὰς ἐκστρατείας. Ὁ στρατηγὸς διῴκησεν ἐκεῖ τὸν

στρατὸν ἐνδόξως· εἶδομεν καὶ πολλὰς εἰκονογραφίας μαχῶν καὶ τόπων. Ὁ τελευταῖος ἐλθὼν ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων εἶναι νέος ἀξιωματικός, στρατιωτικὴν ἔχων τὴν ὄψιν, ὁ συνταγματάρχης· Τοῦπερ, ὅς τις ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμα ἂν καὶ συντρέψῃ τὸν πόδα του πρὸ μηνὸς κυνηγῶν. Τὸν πόδα τοῦτον εἶχε συντρέψῃ καὶ πρὸ δύο μηνῶν εἰς τὴν θήραν ἐπίσης. Μοὶ διηγήθη δὲ περὶ τῆς Νέας Ζελανδίας παραδοξώτατα καὶ μοὶ ἔδειξεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τροπαίων πελέκεις λιθίνους, λόγχας φαρμακισμένας, ἐνδύματα ὀλόκληρα, δηλαδὴ ἐνώτια καὶ περιδέραια δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων. Φαίνεται ὅτι οἱ Μζοροὶ εἶναι ἄνδρες μεγάλοι, πολεμισταὶ εὐστροφοί, ταχύποδοι, φιλότιμοι καὶ εἰς ἄκρον φίλοι τοῦ ἀνθρωπίνου ἐψητοῦ. Διὸ ὁ ἀχιμάλωτος χρησιμεύει ἀντὶ ἐψητοῦ εἰς αὐτούς· ἡ μαγειρικὴ εἶναι τέχνη, οἰκονομικοὶ δὲ κλίβανοι θεωροῦνται πέτραι. Τὰ ἀνθρώπινα πλευρὰ ἐψηθόνται μόνον μετὰ τῶν ἀρωματικῶν φυτῶν, ἀφ' οὗ πρῶτον βρωμῆτωσιν. Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν γευμάτων· θέλουσι πρῶτον νὰ ὀργανώσωσι χοροὺς λαμπροτάτους, τοὺς ὁποίους ὁμοῦ δὲν δεχόμεθα ἕνεκα πένθους.

22 *Ἰουλίου*. — Ἰδοὺ ἐπιστρέφομεν ἀπὸ νέαν θήραν. Ὁ λοχαγὸς Στάνδης μᾶς ὠδήγησεν εἰς Σνάπερ Πόιντ, δηλαδὴ εἰς τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριο τὸ κλειῖον τὸν ὄρμον τοῦ λιμένος Φιλίππου πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος καὶ τὸ ὁποῖον τὸν διαχωρίζει ἀπὸ τὸν αὐστραλικὸν ὠκεανόν. Μετέβημεν δ' ἐκεῖ διὰ ξηρᾶς ποτὲ μὲν διαβαίνοντες πλησίον τῆς παραλίας, ποτὲ δὲ διὰ μεγάλων ἀγρίων δασῶν καὶ ἄλλοτε βαδίζοντες ἐπὶ βράχων παρκακισμένων εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπηντήσαμεν δὲ καθ' ὁδὸν ὄψιν ἀποτρόπαιον, ἥτοι ναυτικὸν ἀρχαῖον διατρίβοντα ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840, ὅς τις ἵνα παρηγορηθῇ διὰ τὰ πλοῦτη τὰ ὁποῖα ἔχασε παίζων, κυνηγεῖ φώκας καὶ ὠραιότατους ψιττακοὺς. Ἐφθάσαμεν δὲ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ ἀκρωτήριο, ὅπου εὗρομεν γενναῖον νησιώτην κύριον δεκάδος θηρευτικῶν κυνῶν ἐκ Σκωτίας, καταδιωκόντων ἐμμανῶς τοὺς μακρόποδας· τὴν δ' ἐπιούσαν εἰσήλθομεν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος, ὅπου βεβαίως ἦτο εὐκολον νὰ πλανηθῶμεν, τρέχοντες ἐφιπποὶ ἄνωθεν στελεχῶν μετὰ τῶν ὑψηλοῦ χόρτου. Ἐπὶ τούτῳ ἔχομεν μείναι σύμφωνοι ὅτι, ἐάν ποτέ τις ἐξ ἡμῶν ἐπλανᾶτο νὰ δίδῃ σημεῖον πυροβολῶν τρεῖς *pār! pār! pār!* Ἐτρέξαμεν δὲ ἀκατάσχετοι κατόπι τῶν κυνῶν, ἀλλ' ἡ θήρα ἔγινε μετὰ τούτης ταχύτητος, ὥστε δὲν εἶδομεν τοὺς τρεῖς φονευθέντας μακρόποδας εἰμὴ μετὰ τὸν φόνον αὐτῶν. Ἡ ὄρμη ἡμῶν ὁμοιάζε πρὸς μὲθην καὶ ἀκάθεκτοι ἐπεθυμοῦμεν νὰ διασχίσωμεν τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα δάση τῶν ὁποίων εἶναι ἀδιάκοποι αἱ ποικίλαι καλλοναί.

Ἐπανελθόντες δὲ εἰς τὸ μικρὸν χωρίον ἐμά-

θομεν ὅτι δύο λεύγας μακρὰν εὐρίσκεται λίμνη ἐντὸς τῶν δασῶν, ὅπου πρὸ τριῶν ἡμερῶν, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἀνυψοῦνται εἰς τὸν ἀέρα στίφη μαύρων κύκλων τὰ ὁποῖα ἐπιστρέφουσι τὴν νύκτα. Τοῦτο ἤρκεσε νὰ ἐξεγείρῃ νέαν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν 21 περὶ τὴν τετάρτην τῆς πρωίας ἐπικρατοῦντος ἔτι τοῦ σκότους ἐπορεύθημεν ἐπὶ βράχων πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος· ὅσον δὲ ἐπλησιάζομεν τόσον ἐλαμβάνομεν μεγαλειτέρας προφυλάξεις. Σιωπῇ, βάδισμα ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν, παλμοὶ ἐπεκράτουν. Μετὰ δύο λεύγας ἐφάνη ἡ αὐγὴ καὶ ἐλαμψεν ὁ ἥλιος τῶν ἐννέα ὥρῶν· ἀλλὰ ποῦ οἱ μαῦροὶ κύκνοι; Οὔτε ἔγχοις αὐτῶν ἐφαίνετο, ἀλλ' οὔτε καὶ ἦτο δυνατόν νὰ φανῇ, διότι εἶχον ἀπατήσει τὴν εὐπιστίαν μας.

Ἐπταὶ συνέχεια.

N.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

[Βιογραφικὴ μελέτη.]

Ὀλίγων ἴσως μεγάλων ἀνδρῶν ὁ βίος περιέχει τοσοῦτον ποικίλας περιπετείας καὶ εἶνε μεστὸς τοσοῦτων ἐκτάκτων, ἀσυνήθων καὶ ῥομαντικῶν γεγονότων, ὡς ὁ τῆς μεγάλης γυναικὸς, ἥτις τὴν 27 Μαΐου (8 Ἰουνίου) τοῦ λήξαντος ἔτους ἀπεβίωσεν ὑπερεβδομηκοντούτις ἐν Nohant, καὶ ἥς ὁ θάνατος ἐστέρησε μὲν τὴν Γαλλίαν τῆς μεγίστης αὐτῆς ποιητρίας, τὸν κόσμον δὲ σύμπαντα τῆς ἐξοχωτάτης γυναικὸς, ἥτις ἐκράτησέ ποτε κάλαμον συγγραφῆς.

Τῆς μεγάλης ταύτης ποικίλης τῶν βιωτικῶν αὐτῆς περιπετειῶν συνέπεια φυσικὴ ὑπῆρξεν, ὅτι περὶ οὐδενὸς ἴσως τῶν ἐξ οἴαςδὴποτε ἐπόψεως διασήμεων συγγραφῶν τῶν νεωτέρων χρόνων ἐγράφησαν τοσοῦτον διάφορα καὶ ἀντιφατικά, ἐπὶ ὅλων ἡμισυ αἰῶνα, ἥτοι ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐμφανίσεως εἰς τὸν φιλολογικὸν ὀρίζοντα μέχρι τοῦ θανάτου τῆς καὶ μετ' αὐτὸν, ὅσα περὶ τῆς Γεωργίας Σάνδης. Ἄν δὲ τις μάλιστα, ὑπομονὴν ἔχων καὶ φιλομαθῆ περιέργειαν, διέλθῃ μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ περὶ αὐτῆς γραφέντα, καὶ θελήσῃ ν' ἀντιπαραβάλλῃ αὐτὰ πρὸς τὰς ἰδίας αὐτῆς ἐξομολογήσεις, ἃς ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1854 ἡ διάσημος γυνὴ ὡς ἐπιφυλλίδα τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος ὁ *Τύπος*, ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἱστορία τοῦ βίου μου* (*Histoire de ma vie*), πολλὰκις καὶ πολλαχοῦ θέλει ἐκπληκτικὸς σταματήσει, ποῦ μὲν ἀπορῶν καὶ ἀμφιταλαντευόμενος πρὸς τὰς παραδοξολογίας καὶ ἀντιφάσεις τῶν βιογράφων τῆς, ποῦ δὲ ἀγανακτῶν πρὸς τὴν ἐπιπόλαιον παρκαμόρφωσιν ἢ καὶ τὴν ἐκ προθέσεως διαστροφὴν τῶν διαφόρων τοῦ βίου τῆς περιστάσεων.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, βάσιν τῆς ἡμετέρας ἀφηγήσεως ὑποτιθέμενοι τὸν νεώτατον τῆς Σάνδης βιογράφον καὶ κριτικὸν γερμανὸν Κάτσερ (*Katscher*), θέλομεν προσπαθήσει, δι' ἀμερολήπτου ἀντιπα-